

La saga continua

À

M'aixeco avui del llit amb un president nou investit. Ha costat, i molt. Ha costat suor i llàgrimes, i fins i tot alguna enrabiada, afegiria jo.

Amb Carles Puigdemont comença una nova era que requerirà més suors i més llàgrimes, i ben segur que també més enrabiades. Com hem arribat fins aquí, fins aquest govern in extremis? El divendres passat, mentre sopàvem amb unes amigues, encara discutíem com era possible que ens deixéssim perdre una oportunitat com aquesta, i ens imaginàvem com els explicariem als nés amb desil·lusió que vam estar a punt i que per orgull narcisista d'un i orgull revolucionari d'altres vam frustrar l'auge independentista de més de dos milions de persones. No ens ho podíem creure. I no ens podíem creure tampoc que l'endemà, vint hores després, com per art de màgia, es parlés d'acord. D'acord en ferm.

Sempre hi haurà algú que no hi combregui, amb tot plegat. Aquells que encara creuen que no estem preparats, aquells que a hores d'ara encara no creuen que això tira endavant (increïble!), aquells que haurien preferit tornar a anar a eleccions, perquè ?si no ens posem d'acord ni entre nosaltres, potser és que no és el camí a seguir...'

No ens fa por la independència. No ens fa por tornar a votar. Ens fa mandra i ens fa ràbia. Ens fa mandra perquè ja portem temps amb el procés i amb les manifestacions i amb les explicacions i amb les tancades de portes als nassos. I ens fa ràbia perquè ja hem votat quan calia i ja hem vist el que hi ha i ja hem lliurat el nostre mandat democràtic. Sí, repeteixo, el mandat democràtic, perquè per molt que se li vulgui donar la volta al 48, aquest tant per cent és la majoria absoluta del Parlament que representa i vetlla pels interessos del país. De tot el país. I per això era encara més increïble que ens ho deixéssim perdre. Perquè la majoria estem d'acord amb els fonaments, amb allò més bàsic, que és deixar de ser una autonomia.

O sigui que a partir d'ara, sempre endavant. Amb Mas no pas verge, però sí màrtir (inevitablement, per desencallar el procés) i amb una CUP esquarterada que renaixerà de les cendres, si cal. Ara sí, treballem tots junts per eixamplar la majoria popular i treballem tots junts per assentar una bona base social i legislativa per aquesta nova república. La saga continua, finalment. I ens ho mereixem.